waidleminne ja tapleminne nende wahhel touseb; kui keige wähhema melehaigusse pärrast kohhe lahhutaminne saab, ja teniad poisid ja tüdrukud igga sanna pahhandusse pärrast omma leiwa wannemad mahha jätwad ning hulkumist hakkawad, siis saab, ei üksnes wallale, waid hopis ennam nore rahwale isse üsna seggane luggu. Nored mehhed annawad ennast tihti selle hulkumisse läbbi alwa jomisse ammeti kätte, ja sawad keige selle kurjusse peäle, mis lakkumisse järrele jouab. Tüdrukkudele kaub jälle woõra rahwa hulgast peagi häbbi ning hinge kassinus ärra, mis neil nende wannematte ja suggulaste seltsis olli, ja mis nende au ja head nimmet kui pühha kaitsja ingel neile hoidis. Oh kui hopis mõnnusam luggu on, et innimesed õppiwad kergema melehaigusse jures tük aega leppima ning kannatama, et ei kissu mitte kohhe kaela sealt alt ärra, se peäle mõtteldes, et taewane Wallitseja isse on, kes meie karristamisseks sedda maia raskust

aioti meie õllade peäle panneb, ja et temma hopis surema asja polest ni heldeste meiega kannatab. Agga et nored rahwas hulkumisse himmo pärrast ni järsko omma endist tenistusse ja ellamisse kohta mahha jätwad, eks se ei tulle sest, et nemmad pühha kirja maenitsussest ei holi, mis ütleb: „ella ommal maal, ja toida ennast ussoga.“ (Laul 37, 3.)
